

Dokumentacja (fragment) złożona do konkursu na kuratorski projekt
wystawy w Pawilonie Polskim na 57 Międzynarodowej Wystawie
Sztuki w Wenecji 2017.

Artystka: Magdalena Starska
Tytuł: Dany dzień domu
Kurator: Przemysław Chodań

KONCEPCJA WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM

NA 57 MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE SZTUKI W WENECJI W 2017 ROKU

Tematem wystawy Magdaleny Starskiej w Pawilonie Polskim w Wenecji będzie wspólnota i wspólnotowość. Projekt zakłada czynny udział odwiedzających wystawę w jej kształcie, wspólne budowanie tymczasowego domu. Praca zespołowa planowana jest w pierwszym tygodniu trwania wystawy. Następnie widzowie będą mogli oglądać jej efekt oraz dokumentację wideo całego procesu. Zaaranżowany przez artystkę plac budowy stanie się stelażem, ramą w oparciu, o którą zaproszeni do projektu pomocnicy oraz publiczność Biennale kreować będą miejsce pracy, zabawy i wytchnienia.

Dotychczasową twórczość Magdaleny Starskiej oraz proponowany projekt można postrzegać jako odpowiedź na postępującą we współczesnych społeczeństwach alienację, poczucie wyobcowania i osamotnienia. Już na początku XX wieku socjologowie zauważyli wpływ procesów modernizacji na zanik więzi wspólnotowych. Stały się one przyczyną anomii, która opisywana na dwa sposoby: w wymiarze kolektywnym jako rozpad powszechnie przyjętych norm oraz w wymiarze jednostki jako stan wyobcowania i dezorientacji. Projekt dla Pawilonu Polskiego zakłada, iż sztuka może stać się narzędziem odbudowywania więzi a akt twórczy może być aktem dawania generującym emocjonalny i mentalny dobrobyt. Jednocześnie tymczasowość konstrukcji oznaczać na akceptację zmieniających się warunków a ostatecznie oswojenie lęku przed przemijaniem i śmiercią.

Projekt należy postrzegać jako odniesienie do rosnącego zapotrzebowania na „wiarę we wspólnotę” zrodzoną z obserwacji świata, zachodzących procesów politycznych i ekonomicznych w skali makro. Projekt wystawy będącej swoistym *work in progress*, podkreśla aspekt zmiany jako naturalny, nieunikniony i niezbędny dla budowania szczęśliwych jednostek i szczęśliwego społeczeństwa. Dom-rusztowanie symbolizować będzie również współczesną nomadyczność, odpowiedź na rosnącą mobilność jednostek.

Wystawa w Pawilonie Polskim wzbudzać ma w odbiorcy wiarę w możliwość zmian, ukazywać ich nieuchronność, budzenie wiary w możliwość świadomego kreowania własnego życia i otoczenia. Człowiek wtopiony w gigantyczną, ażurową konstrukcję będzie miał możliwość tworzenia z różnymi specjalistami domu, w którym wszystko jest wciąż w przebudowie, zgodnie z potrzebami uczestników wystawy. Motorem napędzającym projekt jest założenie o potrzebie i możliwość współdziałania w imię wspólnego dobra, wymiana energii jednostek i materii.

Wystawa w Pawilonie Polskim będzie się odnosiła do relacji pomiędzy działaniem jednostki i działaniem zespołowym. Pomiędzy tym co indywidualne, a tym co kolektywne. Efektem pracy będzie dom-instalacja, którego funkcjonalność określać mają potrzeby i wyobraźnia odbiorców.

SCENARIUSZ WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM

NA 57 MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE SZTUKI W WENECJI W 2017 ROKU

/WERSJA SKRÓCONA/

Tematem wystawy Magdaleny Starskiej dla Pawilonu Polskiego na 57 Międzynarodowej Wystawie Sztuki w Wenecji w 2017. będzie wspólnota i wspólnotowość w warunkach rosnącej mobilności i nomadyczności XXI wieku.

Otwierając wystawę w Pawilonie Polskim odwiedzający zastaną gotowe do złożenia elementy rusztowań. Profesjonalna ekipa montażystów zacznie składać z nich instalację. Na wszystkich poziomach konstrukcji oraz na posadzce umieszczone będą materiały budowlane: gips, tekstylia, sznurki, drewno, narzędzia, wiadra, rury plastikowe, taśmy klejące, piłki dmuchane, gąbki, deski do budowania pięter itd. Przy czynnym udziale odwiedzających, powstanie dom – odpowiedź na potrzeby i oczekiwania oraz sugestie odwiedzających pawilon ludzi.

Artystka, kurator, zaproszeni goście oraz odwiedzający wystawę pracując przez tydzień realizować będą własne pomysły lub przyłączać się do prac już rozpoczętych. Punktem startowym dla uczestników Biennale będzie centrum planowania złożone z czterech rusztowań, tworzące na wysokości 1 m podłogę. Zapraszani na kawę, herbatę, wodę odwiedzający będą mogli zatrzymać się na tej platformie, by mogli zapisywać i rozrysowywać pomysły na dany dzień domu. Będzie to jedyna konstrukcja nie demontowana codziennie przez pracowników technicznych.

Po tygodniu pracy pozostanie wielka instalacja jako efekt „współdziałania” człowieka i materii. W centrum planowania pozostaną ślady wymiany potrzeb, energii i idei. Do końca trwania Biennale w Pawilonie Polskim będzie można napić się kawy/herbaty/wody w centrum planowania i obserwować chaos i bałagan, który pozostał po tymczasowej wspólnoty.

Wystawa „Dany dzień domu” będzie podsumowaniem dotychczasowej kariery Magdaleny Starskiej. Wykorzystane zostanie jej wieloletnie doświadczenie w budowaniu mikro-wspólnot i angażowanie ludzi w żywą materię sztuki. W twórczości Starskiej coraz wyraźniejsze jest odchodzenie od realizacji własnych potrzeb i skierowanie ku odbiorcy – reakcja na jego potrzeby i sugestie. Elementem sztuki rozumianej jako służba jest jej terapeutyczny potencjał. Celem projektu dla Pawilonu Polskiego na 57 Międzynarodowej Wystawie Sztuki w Wenecji w 2017 roku będzie ukazanie nieustającego procesu zmian i oswojenie powszechnego lęku związanego z przemijaniem.